

Aukojimas

Iš tamsos mūsų kūnai išnyrantys trapūs balti
lyg iš sniego iš miego iš pieno Tuonelos gulbės
iš vėjo iš pienių pūkų viens kitam sutverti
į miegą grimztu jau pavargusią galvą paguldęs

tau ant kelių ir švelniai šiltai taip kvėpuoju į juos
ir blyškus tavo kūnas nuo mano alsavimo tirpsta
kai rugpjūčio mėnulis prisirpęs į naktį kraujuos
ir rausva jo šviesa taip gražiai nutekės tavo pirštais

taip ir vasara baigsis liūdnokai bet vėlgi – gražiai
niekas vietoj nestovi ir laikas į nebūtį skuba
štai jau sirpsta aušra ir pragysta pirmieji gaidžiai
iš kurių mes nubudę sau virsim garuojančią sriubą.

Marinistinis etiudas

Šį ryt dangus gilus nuo paukščių tirštas
lyg vėliavų kurios kažkur nutolo
matyti švyturys kaip Dievo pirštas
ritmingos bangos plakasi prie molo

ir visa juk aplink yra ritminga
skambu ir suvaldyta šios visatos
kai paukštis į bangas nirtingai sminga
vos akys žuvį blizgančią pamato

o kai apsidairai dangus ir jūra
ir smėlio pilys vėl į smėlį gūra
ir šoka bangos nes pakyla vėjas

toks jausmas rodos duodamas tik syki
vėl į gelmes paleis dienos laimikį
ant seno tilto senis Hemingvėjus.

Dausos

Mano gervės klegančios kaip pamergės
nešančios vualį balto rūko
jos snapus sau į upelį pamerkė
ir pakelt akis drąsos pritrūko

sužaliavo viskas spalvos liejosi
lyg paveikslų drobėse Sezano
mudu vaikštom šniokščiančiom alėjomis
mudu susiliejam meile mano

ar galiu pavogti šį peizažą
kaip alchemikas paversti saulės auksą
į grynuolį spindintį bet mažą
kada žydintys kačiukai miauksi

visada prisimenu vaikystę
grimzdo tvenkinų kačiukų maišas
kad galėčiau vėl tenai sugrįžti
apkabint tą vaiką kur pakvaišęs

bandė brist į tvenkinį lig pusės
o kiek toliau drąsos pritrūko
ir sugrįžo vienišas uždusęs
kaip Krėvės mažasis Antanukas

kaip norėčiau jį paimt už rankos
ir iš ten greičiau jau išsivesti
kur naktim langinės nesitranko
iš malonės vėjo viskas esti

iš žilvičio jauno išskaptuotos
vaikiškos dūdelės garso klausos
mano gervės klegančios kaip nuotakos
o šitie rūkai – tai gervių dausos.

Šaltkrėčio

Buvo lapkričio žvarbūs rytai
kūnai kūnų ilgėjosi baisiai –
į mane tu iš sapno kritai
taip kaip vėjo pajudinti vaisiai

krenta žemėn ir jų kritime
laiko rato įamžintas dėsnis
kur kartojas pasauly šiame
už gyvybę ir mirtį didesnis

džiaugsmas laisvo kritimo svaigus
kada kūnas ilgėjosi kūno
į nugeltusius sodo lapus
tyliai bumbteli žemėn ir pūna

paskutiniai pilki obuoliai
ir suvytusios senmergės slyvos
ir tas sodas įmigęs giliai
ir ruduo jau atrodo vėlyvas

jau į žiemą pavirtęs pusiau
krenta žemėn kažkas... dar ne sniegas
kaip barbena palangėn klausiau
ir tai buvo saktė apie nieką

nuo tylos gaudė erdvės šventai
lyg vargonai sekmadienį rudenio
į mane tu per sapną kritai –
taip minkštai kad manęs nepabudinai.

Azartas

Rudens baigmė kada patirti lemta
tą tirštą tamsą trunkančią ilgai
gyvenimas primins šachmatų lentą
kur dunkso bokštai prunkšteli žirgai

o tu esi iš pėstininkų būrio
kodėl taip greitai dezertyravai
į niūrią tamsą aštrų žvilgsnį dūrei
kai išsisklaidė karo apžavai

kur juoda aršiai kaunasi prieš baltą
vaišindama nostalgijos nuodais
kai vaikščioji pamiršdamas azartą
juodais langeliais tartum ne juodais

kai ankstų rytą žadintuvas prikelia
o dar tamsu nežmoniškai tamsu
keliauji žvyru girgždančia šalikele
toli ir nuo savęs ir nuo visų

rudens baigmė ir bus sunku atskirti
kas muziką kas aimanas girdės
pilki keleiviai bėgantys į mirtį
taip greitai skuba tartum nuo mirties.

Užtvenkto laiko beieškant

Dar ne laikas žiemot, dar ne laikas

Daiva Čepauskaitė

Aš rašau – laikas bėga bet upė srovėna lėtai
stato užtvankas bebrai bet laikas dėl to nesustoja
nuo saulėlydžio rausta lyg skruostai tos upės krantai
ten vaikystėj sėdėjom įmerkę į vandenį kojas

vos pakrutini nykštį ir štai – ratilų ratilai
raibuliuoja gražiai laiko užtvankų ramūs paviršiai
o prisimeni būdavo... ko tu dabar nutilai?
tik žvelgi į šį vandenį tyliai kartoji pamirškim

nes dabar mes kiti jau dabar atsispindim ne mes
tiktai keistos figūros iš kito gyvenimo kranto
kas yra tie paviršiai? juk ir jie turi savo gelmes
ir man kartais atrodo kad daug kas gelmių nesupranta

žmonės teka kaip upės paviršiais blizgiais be gelmių
ir nemato dangaus medžių tilto tik atspindžius savo
mes sėdėjom prie upės su vakaro vėju ramiu
ir jau nieko nesakėm tik klausėm kaip žemė alsavo

ir pakvipo dažais šis ruduo lyg paveiksle šviežiam
vakarėjo ir vėso dvi žvaigždės lyg sagos ištrūko
ir tai buvo lyg ženklas kad laikas žiemoti vėžiams
kad jau laikas žiemoti poetams ir jų tušinukams...